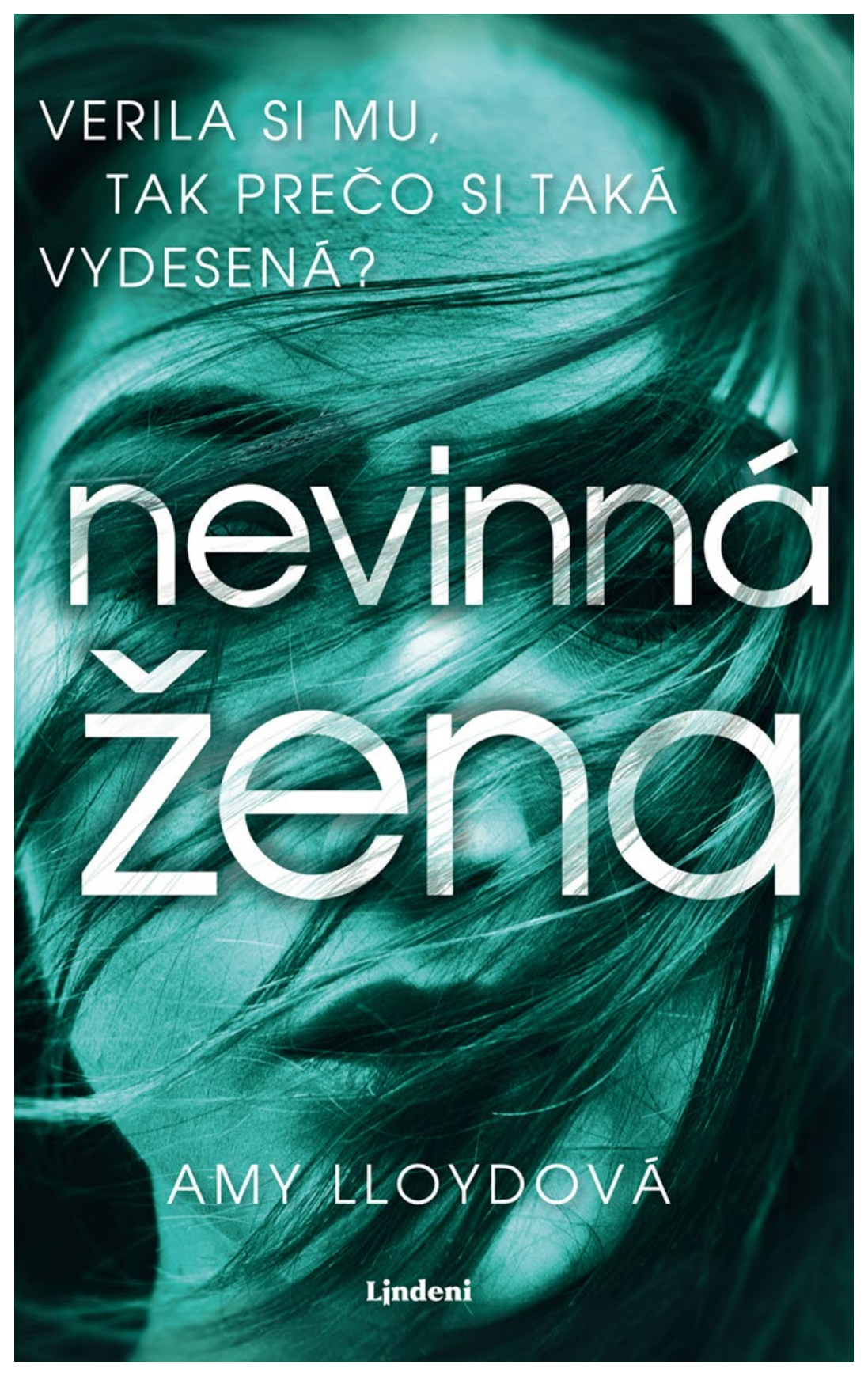

VERILA SI MU,
TAK PREČO SI TAKÁ
VYDESENÁ?

nevinná žena

AMY LLOYDOVÁ

Ljndeni

Nevinná žena

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindenisk
www.albatrosmedia.sk

Lindenisk

Amy Lloydová
Nevinná žena – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Nevinná žena

Amy Lloydová

Copyright © Amy Lloyd, 2017
Translation © Alojz Keníž, 2018

ISBN 978-80-566-0767-1

Nevinná žena

Amy Lloydová

Venujem Rhysovi, ďakujem mu za to, že mi pomohol
stať sa lepšou spisovateľkou a lepším človekom.

Prológ

Dievča našli po sedemdesiatich šiestich hodinách od nahlásenia, že je nezvestná. Kliešťami na drôt jej odstrihli vankúšiky prstov, jasný pokus o odstránenie dôkazov DNK. Mäso útočníka sa dostalo pod biele nechty, keď ho poškriabala. Krátko po úmrtí ju vrah premiestnil, zabil ju na dokonale utajenom mieste, aby ju mohol čo najdlhšie surovo týrať a následne mŕtvolu zohaviť. Holly Michaelsovú hodil do močaristého ramena rieky v najsevernejšej časti okresu Red River na Floride, šesťnásť kilometrov od jej domu.

Na fotografiách z miesta činu ležala doluznačky. Tento fakt Sam trochu uľahčil stráviť to, čo videla, keď si ich prvý raz sama prezerala v neosvetlenej obývačke svojho terasového domu v Bristole. Spočiatku sa jej fotografie videli neslušné, nie pre zaschnuté chrasty a krv v jemných plavých vlasoch, ale pre pohľad na Hollino nahé telo od pásu nadol. Najradšej by cez ňu prehodila deku, aby zachovala jej cudnosť.

Postupne sa pri pohľade na ňu prestala strhávať. Čím dlhšie na internete prehliadala stránky a znovu a znovu si telo obzerala, už si tak veľmi nevšimla voskovo bledú pokožku a tmavé krvavé flaky, ale skôr detaily okolo nej. Upriamila pozornosť na okraje obrázka, skúmala šmuhu na zemi obkolesenú červenou čiarou. Sam prižmúrila oči a zahľadela sa na odtlačok nohy. Podľa diskusných príspevkov na internete, experti odtlačky nôh do sadry neodliali a nespomínali sa ani v úradných spisoch. Ponúkala sa otázka: zabudli forenzní odborníci počas vyšetrovania na odtlačok nohy úmyselne? Prehliadli ho? Alebo sa dívame na dôkaz o konskej nohe policajta z Red Riveru, potenciálneho narušiteľa miesta činu? Na fóre o tom debatovali do neskorej noci. Sam nevedela, čo si má o tom myslieť, len jedno jej bolo jasné: nech sa stalo čokoľvek, *skutočný* vrah zostával na slobode.

Posadnutou sa stala osemnásť rokov po prvom dokumentárnom filme.

„Vážne, viem, že to nie je nič pre teba, ale bude sa ti to páčiť, je to neuveriteľné, hrozne ťa to našťve,“ povedal jej priateľ Mark, keď mu tvár osvetľovala žiara z monitora.

Sam sedela vedľa neho na jeho posteli v dome, kde stále býval s rodičmi. Len čo sa na obrazovke začal rozvíjať príbeh, všetko ostatné vybledlo. Ústrednou postavou bol chalan, primladý na oblek, ktorý si obliekol na súd, modrými očami zmätene žmurkal do kamery, sedel sám a vystrašený. Bolelo ju, keď sa naňho dívala, na pekného mladíka v odpornej miestnosti s ostrými svetlami a strohým zariadením, tvár mu od smútku zjemnela. Sotva osemnášťročný Dennis Danson odsúdený na trest smrti.

Keď sa film skončil, chcela sa dozvedieť viac.

„Nevravel som,“ ozval sa Mark, „nevრavel som, že ťa to rozzúri?“

Nevinná žena

Zanedlho jej Dennis načisto opantal myseľ, pri prebúdzaní jej vstupoval do snov, vždy však bol pridaleko, aby sa s ním mohla rozprávať, alebo sa ho chytiť, lebo jeho prsty jej zakaždým vyklzli z ruky.

Pridala sa k skupinám na internete, k oddaným fanúšikom a spolu sa zamýšľali nad každou fotografiou, svedeckou výpoveďou, prepisom súdneho pojednávania, správou súdneho lekára alebo nad jeho alibi. Do najmenších podrobností rozoberali všetky skutočnosti, až kým Sam nepadala od únavy, ale nevedela prestať, prekopávala sa k pravde, aby mohla napraviť všetky pochybenia, čo viedli k súčasnej situácii.

Vytvorili sa aj podskupiny, každá náruživô obhajovala svoju teóriu. Podozrievali Hollinho nevlastného otca alebo sexuálnych delikventov z karavanových osád na okraji mesta. Dennisov prípad porovnávali s inými nevyriešenými vraždami po celej Amerike, čím vytvárali obraz prechodného zla v podobe vodiča kamiónu poháňaného temnými predstavami, nočného netvora, osamelého zabijaka. Objavovali sa aj konšpiračné teórie, ich zástancovia verili, že všetci policajti v Red Riveri kryjú skupinu miestnych pedofilov, lebo tí ich nejako a za niečo držia v hrsti.

Sam sa prikláňala k názoru, že všetko je podstatne jednoduchšie. Týždeň pred vraždou si ľudia pred strednou školou všimli nízkeho muža. Deti prechádzali popri ňom a on sa ich pýtal, koľko je hodín. Vravel, že stratil hodinky, a prosil ich, či by mu ich nepomohli pohľadať, a za to im sľúbil odmenu. Matka, čo si prišla po syna, sa mu prihovarila, a neskôr policajtom povedala, že sa jej videl podozrivý, správal sa vyhybavo a pri reči mihal očami. V relatívne malom spoločenstve ho nik nepoznal a pred príchodom polície utiekol. Rodičov prítomnosť neznámeho znepokojila. Odvtedy prijali prechodné opatrenie a každé ráno učitelia strážili školskú bránu. Keďže sa polícia nemala čoho

chytiť, prípad zaevidovala a už sa ním ďalej nezaoberala. Zločin nik nespáchal a neznámy sa už k škole nevrátil. O týždeň dostali oznámenie, že Holly je nezvestná.

V diskusnom fóre pomenovali neznámeho muža krpec. Polícia znovu vypočula matky, v novinách uverejnili krpcov fantómový obrázok a rozoslali ho po meste. Vyšetrovanie však neprinieslo ani podozrivých, ani záchytné body. Napokon sa polícia tejto verzie vyšetrovania úplne vzdala a očividne pod tlakom za každú cenu niekoho uväzniť sa sústredila na ďalšie chýry, čo sa šírili medzi obyvateľmi.

Na fóre sa však teória krpca preberala naďalej, porovnávali sa fotografie nedávno zatknutých sexuálnych zločincov s policajným fantómovým obrázkom. Sam posadnuto čítala všetky názory a obdivovala vyšetrovaciu zručnosť priateľov prispievateľov, spôsob, ako dokázali z hlavy identifikovať záchytné body, na ktoré polícia neprišla, a vytvárať verzie, ktoré sa veľmi podobali na pravdu, čo doteraz chýbala.

Existovali aj iné fóra o iných prípadoch a iných obetiach. Objavovali sa iné dokumentárne filmy a rozhlasové i televízne programy, ale reportážna snímka *Falšovanie pravdy: Vrah Holly Michaelsovej* oslovovala ľudí najviac, uchvacovala ich a nechcela ich pustiť. Sam čítala na internete všetko, čo sa dalo, podpisovala žiadosti o získanie nových dôkazov pripustených na súd (odtlačok nohy, vyhlásenie člena rodiny o alibi nevlastného otca) a našla fóra, kde sa až posadnuto angažovala. Všetkých poháňala túžba po pravde, túžba oslobodiť ústrednú postavu tohto prípadu a obeť hrubého pochybenia spravodlivosti.

Dennis prenikal fanúšikom hlboko do srdca. Čiastočne preto, lebo po zatknutí ho v priebehu rokov sledovali, ako sa mení z utrápeného osemnásťročného chalana na muža, ktorého z neho urobilo väzenie. Vyžarovalo z neho niečo takmer posvätné, z toho, ako vyzerá v jasne

Nevinná žena

bielej kombinéze. Pôsobil vyrovnané s rukami a nohami zviazanými reťazami, pripomínal mnícha pri pokání. Rozsudok nikdy neprijal a ustavične pokojne tvrdil, že je nevinný. „Nechcem o celej veci premýšľať z hľadiska boja,“ povedal na záver dokumentárneho filmu, „boj vás unavuje, boj vás láme. Zvládam to. Dostanem sa z toho.“ Keď jeho podoba na obrazovke vybledla, Sam naplo. Premohla ju bezmocnosť, zaplavila vlna všetkej nespravodlivosti sveta a rozplakala sa.

Mala pocit, že jedine ľudia na fóre jej rozumejú. Všetci zakúsili rovnaký pocit bezradnosti, keď pred rokmi prvý raz sledovali *Falšovanie pravdy* a prijali ju medzi seba. Niektorí sa prejavili sarkasticky: „Uf, kde si bola doteraz? Vitaj v roku 1993.“ Ale v zásade sa s nimi cítila dobre, sama prispievala, delila sa o svoje myšlienky a pocity nielen o Dennisovi, ale na všeobecnom diskusnom paneli aj o osobný život. Práve na nich sa obrátila, keď ju Mark opustil. Raz sa vrátila domov a našla dom bez jeho vecí, bez lístka na rozlúčku, len jeho zubná kefka stála v pohári na umývadle spletená s jej kefkou ako dva labutie krky. Keď sa potrebovala vyrozprávať, prispievatelia do fóra ju utešovali, cez skype jej posielali odkazy a ubezpečovali ju, že si to nezaslúži. Zostali jej len oni.

Väčšinu skupiny tvorili Američania, ale mala aj britských členov, niekedy organizovali stretnutia a rozličné podujatia. No predsa len najviac diskutovali a organizovali protesty Američania. Dennisovi už dva razy stanovili dátum popravy a jeho zástancovia sa zhromaždili pred okresným súdom a väznicou Altoona v Red Riveri, protestovali a apelovali na médiá, aby o prípade viac informovali. Spali v stanoch, rozdávali informačné letáky a do petície zbierali podpisy, ale na druhej strane ulice sa vytvorila iná skupina s nápismi ako: VRAH a KDE SÚ TELÁ. Vykrikovali na seba a na chodníky z každej strany

ulice polícia postavila bariéry, aby ich od seba oddelila. Policajti stáli uprostred, hľadeli pred seba, tvárili sa neutrálne a ľahostajne.

Keď Dennisovi odložili dátum popravy, celoštátne médiá uverejnili fotografie skupiny, jej členovia plakali a objímali sa. Sam si prečítala blogy a všetky názory o protestoch a Američanom poslala na ich súkromné fórum správu o tom, ako rada by aj ona podnikla niečo rovnako ohromujúce, ale len ťažko sa to dá, keď býva tak ďaleko.

„V skutočnosti neurobili nič,“ napísal jej jeden čitateľ, „tak funguje systém. Väzni bývajú v cele smrti aj štyridsať rokov a nikdy ich nepopravia. Urobili vôbec niečo, aby mu pomohli? Je to veľmi diskutabilné.“

Sam sa zdalo, že britskí Dennisovi fanúšikovia nie sú takí zapálení ako americkí, že pre nich je to len akýsi koníček. Pri jednom stretnutí všetci navštívili turistickú atrakciu Londýnsky žalár, prezerali si krvavé voskové figuríny stvárnené vo večnej agónii s hrdzavými mučidlami na krku a z reproduktorov sa ozýval chór žalostných výkrikov. Keď členovia skupiny vrieskali a smiali sa, pocítila odpor, akoby ich viac zaujímala morbidita prípadu než ľudská stránka. Pre nich, pomyslela si, Dennis nepredstavuje skutočnú osobu. Neláme im srdcia, ako láme jej. Typický britský cynizmus a jedovatý nedostatok citového náboja nútili Sam, aby sa ich stránila. Lepšie sa cítila medzi ľuďmi, ktorí Dennisovo utrpenie prežívali tak bolestivo, ako ona, a túžili mu pomôcť.

Americkí prispievatelia sa pre ňu stali najbližšími priateľmi, ktorých za dlhé roky mala. V posteli si prenosný počítač opierala o zohnuté kolená a nespávala, aby sa s nimi mohla rozprávať. Mnohí z nich písali Dennisovi a skenovali odpovede. Sam však nemala dobrý pocit z toho, ako familiárne ho oslovujú a rozprávajú sa s ním. Jej trvalo niekoľko mesiacov, kým mu napísala list, a niekoľko týždňov, kým ho poslala.

Nevinná žena

29. január

Drahý Dennis,

volám sa Samatha. Som tridsaťjedenročná učiteľka z Anglicka a verím v Tvoju nevinu. Pripadá mi čudné, že Ti píšem. Nikdy predtým som nič také neurobila, ešte som list nenapísala niekomu, s kým som sa nestretla. Viem, že ľudia Ti určite ustavične vypisujú a opakujú to isté: ,Tvoj osud ma naozaj dojal,‘ a ,neviem naň prestať myslieť,‘ ale Tvoje nešťastie ma skutočne dojalo a skutočne naň neviem prestať myslieť. Dennis, vonku nesmierne veľa ľudí usilovne pracuje, aby dokázali, že si nevinný. Kiežby som mohla pomôcť aj ja, ale neviem, čo mám urobiť. Ak niečo potrebuješ, hoci len maličkosť, prosím Ťa, napíš mi. Spravím všetko, čo sa bude dať.

Považujem za nevšedné, že ja toho viem o Tebe tak veľa, a Ty o mne nevieš nič, tak Ti o sebe niečo porozprávam, aby sme sa trochu spoznali. Žijem sama, pred tromi rokmi mi zomrela stará mama a zanechala mi svoj dom, matka ma preto znenávidela ešte väčšmi, než ma nenávidela dovtedy (ak je to vôbec možné). Ako Ty aj ja som tak trochu čierna ovca našej rodiny. Dúfam, že moje slová nevyznievajú zle, myslím tým, že ľudia nám nerozumejú, lebo sme iní ako oni, nie preto, že by sme páchali niečo zlé. Stará mama mi vždy rozumela, naozaj mi bola viac než matkou a doteraz som sa z jej straty ešte nespamätala. Možno preto na mňa Tvoj osud tak ťažko doláhol. Znovu som sama (z priateľom som sa zle rozišla) a nenávidím svoju prácu. Niekedy sa zavčas ráno zobudím a nevládzem sa ani pohnúť, len ležím a prajem si,

aby ten atramentový čas dňa trval večne. Pravdepodobne už rozprávam priveľa, ale robí mi dobre, keď sa s tým niekomu zverujem.

Pochopím, ak mi neodpíšeš, určite dostávaš fúru listov, ale chcela som len, aby si vedel, že je nás veľa, čo na Teba myslíme. Veľmi nás nadchol nový dokumentárny film: vyznie to možno hlúpo, keď to poviem, ale len čo som sa o ňom dozvedela, pocítila som novú nádej, takmer istotu, že tentoraz, už celkom iste dôjde k novému procesu. Si napätý? (Prepáč, ak je to hlúpa otázka.)

Dúfam, že sa ozveš, iným ľuďom vždy píšeš veľmi hlbavé listy (uverejňujú ich na internete, ľudia sú naozaj radi, keď vedia, že sa Ti napriek všetkému dobre darí) a znovu Ti rada napíšem, ak budeš chcieť.

S pozdravom Samantha

List nikomu nespomenula pre prípad, že by sa jej neozval, a keď sa napokon ozval, ani ho neuverejnila, lebo si nebola istá, či je list iný, lebo ho napísal jej, alebo či nie je taký istý ako listy, ktoré posielala aj iným.

14. 4.

Drahá Samantha,

prepáč, že tak dlho meškám s odpoveďou. Máš pravdu, dostávam fúru listov a chvíľu mi trvá, kým prečítam všetko, čo mi napíšeš. No hoci mám veľa času, odpovede nepíšem všetkým.

Nevinná žena

Niečo z Tvojho listu ma však oslovilo. Mrzí ma, že si sama. Aj ja som sám.

Carrie mi rozpráva o podpore na internete, je to pre mňa veľká úľava. Niekedy je pre mňa ťažké pochopiť to. Keď som chodil do školy, mali sme jeden počítač a na obrazovku sme vyfukávali koordináty a po triede sa pohyboval robot. Motal sa naozaj veľmi pomaly. Zrejme stelesňoval korytnačku. Raz sme sa vrátili z prestávky a našli sme ho polámaný. Učiteľka sa ani nespýtala, kto to urobil. Hneď vyslovila moje meno. Ja som sa ho ani nedotkol, ale všetci si mysleli, že som ho zničil.

No, a to je určite čosi, čo si o mne nevedela. O tom som nenapísal nikomu. Aj mne sa vidí čudné, že ľudia toho toľko o mne vedia. Niekedy mám pocit, že vedia viac než ja.

Ďakujem za Tvoju ponuku, ale pokiaľ ide o peniaze, nič nepotrebujem. Carrie – stále ju spomínam, ale nie som si istý, či vieš, o kom hovorím, podieľala sa na produkcii a réžii spomínaného dokumentárneho filmu a zostáva mojou veľkou priateľkou – navštevuje ma a vybavuje veci pre môjho právneho zástupcu. Som šťastný, že ju mám. Mnoho väzňov nemá nikoho. Odpoviem Ti na otázku, som napätý a nadšený z nového filmového pokračovania, moje nádeje sú väčšie, ale bojím sa, aby som sa o chvíľu nesklamal. Preto sa usilujem zostať pokojný a priveľmi sa nevzrušovať.

Veľmi by ma potešilo, keby si mi napísala ešte raz. Páči sa mi, ako píšeš. Veľmi milo. Niekedy dostávam čudné listy. Určite si to vieš predstaviť. Rád by som sa o Tebe dozvedel viac, prosím Ťa, napíš mi, ak sa Ti bude chcieť a odporuč mi

zopár kníh. Tie vždy pomáhajú. Nemusíš ich posilať, viem si ich zohnať.

Samantha, dúfam, že sa čoskoro ozveš. Tvoj list mi ožiaril inak temný deň.

Všetko najlepšie

Dennis

List si znovu prečítala. Prezradil jej niečo, čo predtým nikdy nikomu nepovedal. Mala pocit, akoby jej zo seba kus daroval. List nosila všade so sebou. Zakaždým, keď sa cítila osamelá, prečítala si ho ešte raz. Začali si pravidelne písať a cítila sa čoraz menej osamelá. Akoby som sa zamilovala, premýšľala, toľko lásky ešte doteraz k nikomu necítila. Nepredstierala, že má priveľa práce, aby mu mohla odpovedať, ani sa nehrala na ľahostajnú, ani sa nemučila tým, koľko bozkov na konci listu uvedie. Všetko prebiehalo prirodzene a správne.

9. október

Drahý Dennis,

v poslednom čase sa ma vzrušenie zmocňuje zakaždým, keď začujem zahrkať poštovú schránku, alebo keď prídem domov a na koberci pred dverami zbadám obálku.

Som patetická? Skrátka, veľmi rada čítam Tvoje listy. Páči sa mi, aký vieš byť milý. Tá moja fotografia nestojí za veľa, ale je najnovšia, čo sa mi podarilo nájsť, a nie je celkom odporná. Ľudia sa radi fotografujú (robia si svojky, pch), ale ja to priam neznášam. Nikdy som to nerobila. Nie preto, lebo si myslím,

Nevinná žena

že som pekná, alebo čosi podobné, ale môj bývalý spôsobil, že som na fotografovanie úplne zanevrela. O mnohých veciach som ani nevedela, že ich nenávidím, kým ma na ne neupozornil.

Znovu s tým začínam, s nariekaním! Prestanem. Filmovanie znovu odložili? Muselo Ťa to sklamať. Kiežby sa do toho znovu pustili. Čím skôr, tým lepšie. Viem, že si v tejto veci opatrný, ale ja nemusím byť, ja môžem za nás oboch veriť naplno.

Už sa skoro stmieva. Vtedy mi je najťažšie, keď som sama, ale teraz sa už necítim taká osamelá, lebo viem, kde si, a čakám na Tvoj list. Je neskutočne dobre mať niekoho, ku komu môžem byť úprimná. Keď učím, po celý čas musím túto potrebu predstierať, lebo deti by inak zdiveli, vyčerpáva ma to. S ostatnými učiteľmi nevychádzam veľmi dobre. Všetci majú rodinu a deti, dívajú sa na mňa, ako keby som pochádzala z iného sveta, lebo nie som ako oni. Nemôžem sa im zdôveriť, že Ti píšem, vôbec by ma nepochopili. Nedávno som jedného videla, ako číta knihu o Tvojom prípade – Keď rieka sčervenie, napísala ju Eileen Turnerová, a takmer som sa mu priznala: „Poznám Dennisa Dansona! Každý týždeň mu píšem list!“, ale vedela som, že by z toho vznikli len klebety. Okrem toho je čosi pekné na tom, keď ľudia niečo nevedia.

S láskou

Samantha

25. 10.

Samantha,

podľa mňa je ten Tvoj bývalý idiot. Si krásna. Keby som bol Tvoj priateľ, neurobil by som takú hlúposť, že by som Ťa opustil. Tvoju fotografiu som si nalepil na stenu. Máš prekrásny úsmev, a keď sa na Teba pozriem, neovládnam sa, musím sa usmiať aj ja.

Knihu Keď rieka sčervenie som si prečítal. Eileen mi stále píše. Videlo sa mi čudné, keď som čítal o sebe. Film Falšovanie pravdy som nevidel, ale z toho, čo mi vravela Carrie, je reportážne komplexný a vyčerpávajúci, kým Eileenina kniha je založená na pocitoch. Niekedy sa ani nespoznávam. Vyznievam dosť divne.

Áno, z nového pokračovania som sklamaný, ale Carrie vraví, že je to v náš prospech. Pred začiatkom filmovania vraj treba prekonať isté právne prekážky. Stretol som sa so svojimi novými advokátmi. Dodali mi trochu nádeje, naznačili mi, že nový proces sa uskutoční v priebehu nasledujúcich dvanástich mesiacov. Všetko sa hýbe hrozne pomaly. Tu je každý deň ako týždeň. Dnes som nemal prechádzku na dvore, lebo pršalo, a znovu ma rozbolela hlava. Tvoje listy som si prečítal veľa ráz, a keď ich čítam, necítim sa taký osamelý. Je to, akoby si pri mne stála.

Samantha, priznávam, že Ťa začínam mať rád viac než priateľku. Nemôžem si pomôcť. Teším sa na Tvoje listy. Každý týždeň sa prehrabujem v kope pošty, keď mi ju doručia, a len čo ho nájdem, srdce sa mi rýchlejšie rozbúcha. Som si takmer

Nevinná žena

istý, že by som Ti to nemal hovoriť. Bojím sa, že sa pre Teba stávam bremenom, že povinnosť každý týždeň mi napísať, bude pre teba priveľa. Obávam sa, že naše priateľstvo Ťa robí osamelejšou a uzavretejšou. Som však priveľký sebec, aby som s tým prestal. Všetko pre mňa robíš znesiteľnejším. Nemôžem Ti nič sľúbiť. Zaslúžiš si viac. Obávam sa, že na to čoskoro prídeš a zabudneš na mňa.

S láskou

Dennis

13. január

Dennis,

nehovor také veci. Nikdy. Mám Ťa rada. Si všetko, čo chcem. Nezáleží mi na tom, že sme teraz ďaleko od seba. Som šťastná. Premýšľala som a rozhodla som sa, že Ťa prídem navštíviť, ak ma, samozrejme, ešte chceš. Stále mám kopu peňazí, čo mi zanechala stará mama, a nie je toho veľa, čo ma tu drží. Sporila som peniaze na niečo zvláštne a neviem vymyslieť nič, čo by pre mňa viac znamenalo. Je načas prestať mrhať životom, prestať si veci len priať, ale ich aj skutočne urobiť.

Určite povieš nie, ale také niečo neprijímam. Už viem, čo je pre mňa najlepšie. Rozhodla som sa. Mohla by som prísť budúci mesiac. Stačí povedať slovo.

S láskou

Tvoja Samantha

24. 1.

Samantha,

predstava, že Ťa tu uvidím, ma doslova rozpálila. Ustavične sa musím hýbať. Premieriavam celu. Na dvore behám dookola a zo zeme si na nohy vírim prach. Dozorcovia sa mi smejú a vravia, že musíš byť niečo výnimočné. Nikdy ma nikto takého nevidel.

Dúfam, že sa nenahneváš, ale Tvoje meno a adresu som dal Carrie. Bude filmovať v Red Riveri a v jeho okolí, začne v apríli a veľmi by ma potešilo, keby ste sa stretli. Aspoň budem vedieť, že dá na Teba pozor, keď ja nemôžem.

Samozrejme, budem nesmierne rád, keď Ťa uvidím. Bojím sa, že ma prestaneš mať rada. Zmenil som sa. Ochabol som. Ale pracujem na sebe, pre Teba. Som starší. Myslím, že ľudia na to zabúdajú. Niektorí mi stále píšu ako osemnásťročnému, ako kedysi. Milé listy. Určite si to vieš predstaviť. A nechcem, aby si utrpela šok, keď ma uvidíš v reťaziach. Musíme ich nosiť, keď opúšťame celu. Vraviam, že pre bezpečnosť, nuž ale vieš, je to dosť ponižujúce.

Nechám to na Teba. Príď, keď budeš pripravená. Príď, keď tu bude Carrie. Ale príď. Aj ja Ťa potrebujem. Lúbim Ťa.

S láskou navždy

Tvoj Dennis.

Nevinná žena

Predmet: Dennis!!

Sam!

Tu je Carrie, Dennisova priateľka. Dal mi Tvoju adresu, ale zistila som, že bude ľahšie vyhľadať si Ťa na internete. Pekné nahotinky! Žartujem. Nenašla som nič čudné. Ale aj tak. Dennis o Tebe ustavične rozpráva. Som z jeho rečí o Tebe tak trochu chorá! Čestné slovo. Niekoľko rokov som ho takého nevidela. S Tebou a s novým pokračovaním je z neho takmer nový človek.

Vraví mi, že sa ho chystáš navštíviť a chce, aby som Ťa sprevádzala! Bude mi nesmiernym potešením zabávať Ťa počas Tvojho pobytu. Budem sa celé dni venovať filmovaniu, ale myslím, že by si mi mohla robiť spoločnosť, ak máš na to chuť. Budem chodiť po Red Riveri, nakrúcať rozhovory so svedkami, postupovať podľa istých záchytných bodov a tak podobne. Počula som, že si veľký fanúšik dokumentárnych filmov (vdaka), takže možno by si sa na ich výrobe rada zúčastnila.

Daj mi vedieť. Každý Dennisov priateľ je aj môj priateľ. Ak potrebuješ poradiť, kde sa ubytovať, najesť, vyhnúť sa niečomu ako moru, som Ti k dispozícii.

Teším sa!

Carrie.

Predtým než mohla zmeniť názor, si rezervovala letenky. Keď odišla, nezdalo sa, že by niekomu chýbala.

Altoona

Prvá kapitola

Väzenie tvorila obrovská ohavná betónová stavba, obkolesená pletivovým plotom s ostnatým drôtom navrchu. Cestou doň Sam minula plaketu zasadenú do veľkého kameňa s nápisom: Nápravnovýchovné zariadenie, väznica Altoona. Pod disneyovským oblúkom visela tabuľa s veľkými plastovými písmenami VÄZNICA ALTOONA. Niekoľko paliem roztrúsených po okrajoch zariadenia pôsobilo ešte surreálnejšie než scéna z filmu.

Keď otvorila dvere na požičanom terénnom vozidle a vyvracala sa do štrku, horúci vlhký vzduch spôsobil, že jej na pokožku vyrazil pot a zarosili sa jej slnečné okuliare. Len čo vystúpila z klimatizovaného interiéru, akoby sa ponorila do vody, na kožu sa jej lepili vlasy a na krku sa krútili ako tykadlá.

V žalúdku toho veľa nemala. Nejedla nič, odkedy deň predtým priletela z londýnskeho letiska Heathrow, okrem müsli tyčinky, ktorú si kúpila uprostred bezsennej noci v motelovom automate, keď

sa jej vnútro zvieralo a gniavilo ju. Vyšli z nej len tenké pramienky žlče a kávy. V aute mala mäťové cukríky, hrkotali v cestovnej plechovke. Znovu sa pozrela do zrkadla. Pomyslela si: *Možno patrím k tým ľuďom, ktorí si myslia, že sú škaredí, ale v skutočnosti sú pekní, len to nevidia.* Vrátila clonu naspäť a povedala si: *Chceš dostať dysmorfóbiu?* Rýchlo pokrútila hlavou, aby sa zbavila negatívneho myslenia.

Zaparkovala a vykročila k stráženému vchodu. Na chvíľu zastala, premýšľala, či sa neotočí a nevráti späť. Za posledných dvadsaťštyri hodín zmenila názor najmenej milión ráz. Nič sa jej nezdalo skutočné, kým za dverami lietadla nenarazila do múru horúčavy. Urobila som chybu, vravela si, drahú a príšernú chybu. Ich listy predstavovali čosi ako spoločné šialenstvo, dvaja ľudia, čo si tak hrozne prajú niečo lepšie, že si to napokon sami vytvoria.

V budove odovzdala návštevnícku priepustku a preukaz totožnosti, sledovala, ako sa jej kabelka posúva cez röntgenový prístroj, keď popri nej prechádzala cez detektor kovov. Na druhej strane sa s ňou nakrátko zišla, kým ju obsluha nevzala a namiesto nej jej podala očíslovaný lístok, ako keď si v divadle odkladáte kabát do šatne. Jedna dozorkyňa ju celú prehliadla a druhá jej na hrud' prilepila očíslovanú nálepku. Ďalší návštevníci ju jemne postrkovali správnym smerom, okrem jedného, dvoch slov si nepovedali nič, kým nedošli do dlhej mäťovo-zelenej a dusivo horúcej miestnosti s malým hrkotajúcim ventilátorom v kúte. Stáli v nej zelené plastové stoličky pripevnené k podlahe. Sam si sadla na prvú prázdnu. Pred sebou mala hrubé plastové okno s dierkami na úrovni úst a malú policu ako stôl, z každej strany oddelenú priehradkami. Ani jeden návštevník – takmer výlučne ženy – s nikým neprehovoril, ani sa na nikoho ne-

pozrel. Sam hľadela cez plastové okno, náprotivná strana miestnosti bola prázdna, až na jedného dozorca. Stál pri zadnej stene a hľadel si na topánky.

Na vzdialenej pravej strane si všimla dvere a nad nimi lampu zasadenú do drôteného krytu. Na okamih nechápala prečo, ale potom si uvedomila, kde sa nachádza, v spoločnosti násilníkov takých nebezpečných, že pred nimi musia lampu chrániť drôteným krytom, stoličku priskrutkovať k podlahe a použiť nepriestrelné sklo.

Keď sa ozval bzučiak, červená lampa sa rozsvietila, dozorca zdvihol hlavu a zachytil Samin pohľad. Usmiala sa, no on jej úsmev neopätoval. Spomenula si, ako bola na koncerte skupiny Take That. Naklonila sa k priateľke a chytili sa za ruky. Dýchame ten istý vzduch ako Robbie Williams! Vzduch šumel Dennisovou prítomnosťou, kdesi mimo dohľadu.

Väzni sa šuchtali do miestnosti, členky a zápästia v putách, ako jej ich v listoch Dennis opísal. Sam na chrbát naskočila husia koža, mala pocit, akoby žalúdok od nej pomaly plával preč. Blyslo jej hlavou, že utečie, obzrela sa na ťažké kovové dvere, ktorými vošla: zamknuté. Uvedomila si, že je v pasci, a jediný spôsob, ako sa z nej dostať, je prežiť v nej. Čoskoro bude po tom, ubezpečovala sa, keď chlapi ako husi vchádzali do návštevného priestoru.

Vtom ho zbadala. Vyzeral inak ako ostatní, akýsi mäkkší. Všimla si, že pribral, čo spôsobilo, že sa na okamih cítila lepšie, kým neotočil hlavu a neuvidela ho z profilu, jeho črty a líčne kosti. Mal okuliare s falošným zlatým rámom, sklá sfarbené do hneda, takže mu nevidela do očí, lebo sa od nich odrážalo svetlo. Len čo ju zbadal, usmial sa, nedôstojne zamávala uvoľneným zápästím a hneď to oľutovala.

Ruky si vopchala medzi kolená. Zápästia mal spútané a pohyboval sa len drobnými krokmi, ako keby kráčal potme. Pri okne zastal a pokrčil plecami.

„Ponižujúce,“ šepol.

„Prepáč?“

„Za čo?“

„Nepočula som, čo si povedal,“ odvetila Sam a z tváre si odhrnula vlasy.

„Povedal som, že je to ponižujúce,“ zopakoval, sadol si a reťaze zahrkotali o stôl pred ním. „Som v reťaziach ako zúrivy pes.“

„Ach. Nie, nehovor tak. Neverím, že je to skutočne...“

„Viem.“

Sedeli mlčky.

„Čudné, však?“ opáčila Sam.

„Čo?“

„Toto.“

„Áno.“

Pozrela naňho a pripadal jej ako cudzí človek. Oblial ju chlad a cítila sa, ako odhalená, chcela sa zvrtnúť a odísť. No ten pocit prešiel a v hlave jej len zvonilo, akoby dostala facku. Usmial sa, aj ona sa usmiala, ale zakryla si ústa a odkašľala si.

„Prepáč, rande nemávam často,“ priznal sa.

Sam sa vďačne usmiala. „Veď ani ja.“

„Kedy si priletela?“

„Včera,“ odvetila a spomenula si na prvý nádych floridského vzduchu, keď vychádzala z letiska, na okamih, keď sa všetko stávalo až priveľmi skutočným.

„Mala si dobrý let?“

Nevinná žena

„Celkom dobrý. Po celý čas nás krmili, zrejme aby sme sa nenu-
dili.“

„Ako tu.“

Všetko sa pominulo. Všetka milota z listov. Sam za to vinila seba.

„Kedy sa stretneš s Carrie?“ spýtal sa.

„Zajtra,“ odvetila a spomenula si, ako nástojčivo ju filmárka presviedčala, aby sa pridala k štábu, kým budú nakrúcať nový diel. Nechcela mať pocit, že prekáža, ale keď do nej Carrie vítala a pýtala sa, ako inak chce tráviť voľný čas, nedokázala odmietnuť.

„Oblúbiš si ju.“

Sam pocítila pichnutie žiarlivosti a vedela, že je plná citu, že ho stále ľúbi. „Je naozaj úžasná.“ Pery pretiahla do úsmevu, no neodhali-
la zuby, zrejme ich má primalé alebo pery priveľké.

„Veru je. Vieš, nemávam veľa návštev. Carrie sa snaží, ale býva
hrozne ďaleko a...“ Dennis nechal medzi nimi vo vzduchu visieť ne-
dokončenú vetu, a tak chvíľu sedeli mlčky, kým Sam nepocítila, že sa
jej z úst derú slová.

„Vieš, je to moja chyba, som plachá a myseľ sa mi úplne vypráz-
dnila, neviem, o čom sa mám rozprávať, lebo všetko sa mi zdá ne-
podstatné. Cítim sa ako úplný idiot. Je tu tak horúco, mám pásmovú
chorobu, ty nie si na vine, to len ja, prepáč.“

Dennis pozrel na ňu, tvár ochabnutá, prekvapená. „Nie si idiot,“
povedal. „A vieš čo? Lúbim Ťa.“

Akoby sa v nej čosi zlomilo.

„Aj ja Ťa ľúbim.“

„Máš niečo,“ povedal a ukázal si na pravé líce, „tu.“ Z tváre si
odhrnula prameň a uvoľnila sa.

„Ďakujem.“

Odrazu išlo všetko ľahšie. Rozhovoril sa o nedávnych nečakaných návštevách, o nových advokátoch, o ich na mieru ušitých oblekoch a o ich na mieru pristrohnutých stratégiách. O novom diele *Chlapec z Red Riveru* a Netflixe, rozumel mu len abstraktne. O novom režisérovi Jacksonovi Andersonovi, úspešnom tvorcovi trilógie trhákov, ten s úplnou istotou hovorí o Dennisovom prepustení, akoby išlo o samozrejmosť. Porozprával jej aj o Carrie, ako vie, že pre film chce len to najlepšie, ale aj o tom, že po všetkých rokoch vo filmárskej branži neznáša hrať pri nejakom mužovi druhe husle, lebo celkom očividne vždy o všetkom rozhodovala sama. Dennis sa zasmial.

„Je našťavaná, ale zároveň si uvedomuje, že s Jacksonom určite prerazí ďalej, než predtým. Ide o peniaze, aj to vie. Hoci všetko zháňanie zostane aj tak len na nej.“

S Jacksonom sa úroveň publicity nového dielu zvýšila. Celebrity ohlasovali svoju podporu, fanúšikovia si sťahovali prvý film, záujem sa zvyšoval. Odrazu sa na fóre objavila kopa nových mien. Angelina Jolie nosila tričko s Dennisovou fotografiou a pod ňou Oslobodte Dennisa Dansonu. Na twitteri sa stal populárnym. O všetkom by sa bol dozvedel, ale pre záplavu nových listov, viac než dostával predtým, mal toho priveľa na čítanie.

„Začínam mať pocit, že toto je ono,“ povedal, „Toto by mohlo byť ono.“

„Aj ja,“ odvetila. „Vie o tom už celý svet. Všetci sú na tvojej strane.“ Blyslo jej hlavou: ako by mohol niekto odsúdiť boj celého sveta? Musí dôjsť k novému súdnemu procesu.

Ozvalo sa zabzučanie. Návštevníci okolo nej sa nakláňali, aby sa rozlúčili. Niektorí pritískali pery k špinavému oknu, dýchali na milovaných na druhej strane. Dozorcovia otáčali hlavy.

Nevinná žena

„Musím ísť,“ povedal.

„Viem.“

„Na budúci týždeň?“

„Samozrejme. Den, ľúbim ťa.“

„Aj ja ťa ľúbim, Samantha.“

Keď odchádzal, žmurkaním zaháňala slzy, jeho hlas ju oblažil výbuchom radosti a to, ako sa vzdával, jej spôsobovalo bolesť. Narovnála si šaty. Keď púšťala rad návštevníkov pred seba, aby sa zaradila na jeho koniec, ozvala sa za ňou jedna pani, dosť blízko pri nej, aby jej dych cítila na krku. „Ste zaťažená na vrahov detí?“

„Prepáčte?“ Sam sa otočila a usmiala sa, presvedčená, že zle počula.

„Zrejme cítite náklonnosť k tým, čo zabíjajú dievčatká. Videla som, s kým ste sa zhovárali.“

Žena mala ryšavé kučeravé vlasy, po nalakovaní vyzerali krehko, a z jedného pleca jej viselo tričko a odhaľovalo ramienko podprsenky. Sam sa obzrela, kde je nejaký dozorca, ale tí mali robotu na konci miestnosti.

„Mám rodinu v Red Riveri a tamojší obyvatelia veľmi dobre vedia, čo napáchal, vedia, čo je zač, vedia toho viac, než môže prezradiť film.“ Žena hovorila tak ticho, že im nik nevenoval pozornosť.

„Ja sa s vami nejdem dohadovať, dobre? Chcem odísť.“ Sam sa hlas trochu zachvel, nevedela ho ovládnuť.

„Rozpráva vám, kam schoval telá? Len to sa chceme dozvedieť. Aby dievčatá konečne mohli odpočívať v pokoji, aby si aj rodiny odýchli.“

V miestnosti už zostali len ony dve.

Amy Lloydová

„Vzrušuje vás to. Nemám pravdu?“

„Podme, čas uplynul.“ Dozorca priložil Sam ruku ku krížom a jemne ju potisol.

„Beštia,“ sykla žena napokon. Dozorca ruku odtiahol a ženu chytil za zápästie, uškŕňal sa, keď ich vyvádzal von.